

Brenda Viktorínová

MOTÝLEK

Skutečná autobiografie neskutečné dívky

Mýdlová opera o třech dějstvích

Osoby a obsazení

V pořadí, v jakém vstupují na scénu

Barbora, zdravotní sestra kardiologie
Petr, starý satyr
Linda, mladá nymfa
Eva, Lindina maminka
Břetislav, Lindin otec
Věra, Petrova první žena
Richard, učitel tance a Lindin ženatý milenec
Monika, Lindina mladší sestra
Pavel, platonický milenec
Miloš, hudebník z Petrovy kapely
Pavla, jeho žena
Mary, oddávající úředník v Las Vegas
Colleen, děvče pro všechno ve svatební kapli
Richard, lovec talentů modelingové agentury
Chris, fotograf modelingové agentury
Brandon, majitel počítačové firmy v Kalifornii
Phil, student práv
Joel, profesor na Haywardské universitě
Maurice, zaměstnanec mezinárodní banky
Soňa, bývalá modelka
Martin, fotograf pánského časopisu
Alex, šéfredaktor pánského časopisu
Milan, sadistický sportovec
Jana, jeho submisivní dívka
Karel a Jiří, dva vysokoškoláci z Brna
Tony a Silvie, němečtí manželé z porno businessu
Lary, Indián kmene Cherokee

Odehrává se v Brně, Kalifornii a Las Vegas na začátku 21. století

Obsah opery

Předehra			5
První jednání	obraz první	- Seznámení	10
	obraz druhý	- Pygmalion	15
	obraz třetí	- Křížový výslech	22
	obraz čtvrtý	- Odvrácená strana Měsíce	27
	obraz pátý	- Narozeniny	34
	obraz šestý	- Rozloučení	39
První přestávka			44
Druhé jednání	obraz první	- Setkání	51
	obraz druhý	- Striptýz	58
	obraz třetí	- Návrat	66
	obraz čtvrtý	- Doma	73
	obraz pátý	- Las Vegas	80
	obraz šestý	- Zrození modelky	92
	obraz sedmý	- Gang Bang	101
Druhá přestávka			113
Třetí jednání	obraz první	- Zpátky v Čechách	117
	obraz druhý	- Filmová hvězda	132
	obraz třetí	- Narozeniny	142
	obraz čtvrtý	- Rozhodnutí	153
Děkovačka			168

Předehra

Odměřila jsem si vrchovatou lžičku kávy a zalila ji vařící vodou dva centimetry pod okraj hrnku. Zbytek vyplnila lžička cukru a mléko. Miluji vůni čerstvě namleté kávy a tuto vůni jsem si sebou odvedla z kuchyně až do pokoje k počítači.

Windows už dochroustaly svoje nekončené úvodní tance, kurzor na mně spiklenecky mrkal a jako věrný Šemík mě vedl k mým Neumětelům: Seznamka, Badoo, Rande a Lidé - všechno tečka cz.

Na všech těchto portálech mám své profily, skoro stejné, a jejich návštěva patří k mým večerním rituálům. Chodím sem s nadějí, že na mne jednou vykoukne z obrazovky ten pravý, že vystoupí z té jednotvárné šedi nekvalitních fotek ztracených chlapů a řekne „Báro, tady jsem, všimni si mne.“

Výprodej přebraného zboží a reklamace – to jsme my. Všichni jsme na těchto virtuálních seznamkách, protože nás v reálném životě nikdo nechce. Jsme sami, poznamenáni nějakým rozchodem (samozřejmě nikdy ne naší vinou), zlomeným srdcem nebo mindráky a všichni věříme, že někde někdo čeká, kdo nás vyvede za ručičku ze samoty, do které jsme upadli a nevíme, jak z ní ven.

Jsme poškozené zboží.

Všichni na Seznamce jsme ovšem hodní, vtipní, zábavní, inteligentní, věrní, skvělí milenci a všem je nám alespoň o deset let míň než ve skutečnosti. Na příležitostné návštěvníky mých profilů se usmívá moje fotka po těžké plastice á la Photoshop.

A i přesto, že já jediná jsem doopravdy hodná, vtipná a zábavná (na rozdíl od ostatních, co to jen předstírají), ani já jsem za těch šest nekonečných měsíců nepotkala nikoho, kdo by stál za hřích. Ani za ten virtuální.

Nemohu říct, že bych nepotkala vůbec nikoho, s pár zajímavými lidmi jsem se seznámila, občas si napíšeme pár nicneříkajících frází, zeptáme se jak se máme (aniž by nás to jakkoliv zajímalo), ba dokonce jsem se nechala párkrát vylákat ze své ulity osamění na nějaké to svažené víno. Co jiného taky pít v takové zimě? V životě

jsem nevyčila tolik svařeného vína jako za poslední dva měsíce. Ještě měsíc a stane se ze mne alkoholik, závislák na skořici ve víně.

Většinou ale stačilo úvodní představení, podání leklé ruky nebo prvních deset minut a už jsem litovala, že jsem raději nezůstala doma v teple.

Jsem ale nepoučitelná a vyrážela jsem znovu a znovu na krutý střet se zklamáním a promarněným odpolednem v kavárně.

Poslední dobou se ale na Seznamku.cz těším. Skoro každý večer mě tam čeká Petr, zajímavý chlap se stejně zajímavým humorem. Moc toho na sebe ve svém profilu neprozradil, ale z fotky na mne kouká opravdový sympaťák. Vysoký, černovlasý, uvádí věk padesát pět, takže je mu nejmíň šedesát. Na fotce možná padesát pět má, ale kolik roků má ta fotka?

Mně je čtyřicet a už si taky nemůžu moc vybírat. Nehledám prince na bílém koni ze zámku, může být klidně z podzámčí a může přijít pěšky, ale hlavně ať přijde. Slevuji ze svých nároků týden po týdnu marného hledání a připadám si jako Káča z pohádky, která šla i s čertem.

Jestli je Petrovi doopravdy pětapadesát, tak to by zas nebyl takový věkový rozdíl. Patnáct let - s tím bych dovedla žít a lepší být s ním, než sama, to mám ujasněné.

„Ahoj Barunko, jaký byl dnes den?“

Byl tam, už na mne asi čekal.

„Ráda tě vidím, jaký byl ten tvůj?“

Dával si na čas se svými odpověďmi, asi si píše s více lidmi záraz. Co s lidmi! to by mi tak nevadilo, ale se ženskýma! Začala jsem žárlit na ty neznámé chudinky, co mi přebírají mého Pěťu, i když jsem ho ještě neviděla, ale každý večer patřil mně. Těšila jsem se na něho celý den. Byla s ním inteligentní legrace, což byla příjemná změna v té šedi nudných patronů a rozsévačů gramatických chyb.

„Jak se máš?“ zajímal se.

„Pamatuji lepší dny. A ty?“

„Mám se líp, než si zasloužím,“ odepsal po chvíli.

Zasmála jsem se.

„Včera jsme to nakousli,